

# РЕШЕНИЕ

№ 932

гр. София, 17.02.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,**  
в публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Луиза Христова**

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12247** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образовано е по жалба на Б. Н. К. от [населено място] срещу заповед № 8121К-10716 от 23.11.2020г. на министъра на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение в МВР.

Жалбоподателят посочва, че за твърдяното нарушение се води досъдебно производство, което не е приключило с влязла в сила присъда. Независимо от това министърът на вътрешните работи е приел, че жалбоподателят е извършил посочените в заповедта нарушения. Освен това жалбоподателят няма вина, че поведението му е било разгласено в средствата за масова информация. Описаната в заповедта фактическа обстановка е възприета от обясненията на свидетели, дадени в досъдебното производство. Следователно не е спазен чл. 195, ал.5 от ЗМВР като наказанието е наложено преди влизане в сила на присъда, с която жалбоподателят да е признат за виновен. Т.е. налице е нарушение на правилото non bis in idem. В допълнение към жалбата от 03.02.2021г. посочва още, че действия при изпълнение на служебни задължения не попадат в хипотези на нарушение етични норми. Освен това навежда като процесуално нарушение провеждане на едно общо дисциплинарно производство както срещу жалбоподателя, така и срещу Ж. П.. Поради това се иска отмяна на процесната заповед и присъждане на разностите по списък.

Ответникът - министъра на вътрешните работи, редовно призован, чрез процесуалния

си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения развива в писмени бележки по съществото на спора.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е назначен на длъжността старши разследващ полицаи ГПУ К. в сектор „РДГП – Драгоман“ със Заповед № 3282з-2842/05.11.2015г., видно от кадрова справка на л.98. Видно от специфичната длъжностна характеристика за длъжността, с която жалбоподателят е запознат на 17.05.2017г., същият е длъжен да спазва принципите и нормите за поведение, залегнали в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, да работи за изграждане на доверие и повишаване на вярата на гражданите в институцията. Същият е запознат с кодекса на 02.12.2015г., видно от протокол на л. 97.

На 01.06.2020г. е постъпило предложение от директора на главна дирекция „ГП“ за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина от страна на жалбоподателя. В него е посочено, че на 29.05.2020г. на ГКПП – К. в момента на получаване на подкуп жалбоподателят е задържан при специализирана полицейска операция под ръководството на Специализираната прокуратура. Задържането е станало достояние до широката общественост чрез публикации в медиите,<sup>1</sup> включително и репортажи по националните телевизии. Образувано е следствено дело № 79/2020г. за престъпление по чл. 321, ал.6 от НК. Поради това се предлага на жалбоподателя да се наложи наказание „уволнение“. Към предложението е приложено писмо от директора на дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР от 01.06.2020г. и писмо на следовател при СП от 01.06.2020г. относно воденото срещу Б. К. следствено дело. Самият жалбоподател е изготвил докладна записка на л. 78, в която е посочил, че е задържан на 29.05.2020г., спрямо него са извършени личен обиск, претърсване и изземване, освидетелстване, взета е мярка за неотклонение „подписка“.

Предвид горното със заповед № 8121К-6706 от 03.06.2020г. на министъра на вътрешните работи срещу жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство и същият е отстранен временно от длъжност. Назначена е комисия, която да проведе дисциплинарното производство. Жалбоподателят е запознат със заповедта на 04.06.2020г., видно от подпис на л. 69. В тази връзка е изискан запис от брифинг на Специализираната прокуратура, излъчен на 01.06.2020г. в ефира на Нова телевизия. Специализираната прокуратура е приложила постановление от 20.05.2020г. за образуване на наказателно производство срещу две лица, едното от които – жалбоподателя, за престъпление по чл. 321, ал.6 от НК. С постановление от 03.06.2020г. жалбоподателят е привлечен като обвиняем по 4 пункта, за това, че в периода 15.05.-29.05.2020г. в съучастие с Ж. П., поискал и приел от П. Н. Т. парична сума и поискал от С. Й. С. парична сума, която не му се следва, за да извърши действие по служба – да даде положително становище пред РП – С. и върне лек автомобил, иззет по досъдебно производство, както и да пропусне да изпълни служебните си задължения срещу Т. и С. във връзка с воденото досъдебно производство № 24/2020г., като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение. С постановление от 30.05.2020г. жалбоподателят е задържан под стража. Приложени са показания, дадени от П. Н. Т.

пред Специализирания наказателен съд на 21.05.2020г. Проверяващите органи са приобщили към преписката извадка от Регистър за посетители в обектите на ГПУ К., от която е видно, че на 26.05. и 29.05.2020г. П. Н. Т. е посетил жалбоподателя. На 30.06.2020г. са снети обяснения от служители на ГПУ –К. – л. 157 – 182, относно задържането на жалбоподателя на 29.05.2020г. От обясненията на П. Н. Т. на л. 191 е видно, че е работил като шофьор на такси. На 14.05.2020г. е взел клиенти – чужденци от Б. за превоз до [населено място] бърдо. По време на курса е спрял от автомобил на гранична полиция, след което е откаран до ГПУ К.. Т. е арестуван, а автомобилът – задържан. Разпитван е от жалбоподателя, който му е поискал пари, за да освободи автомобила и да не му търси отговорност за превоз на незаконно влезли в страната чужденци: 4000лв. на две вноски по 2000лв. Указал му е, че първата вноска трябва да се занесе в заведението „Мамин К.“ като парите да не са белязани и да са в бял непрозрачен плик, който да се предаде на управителката на заведението. По време на разговора присъствал и полицейски служител Ж. П., срещу когото също е повдигнато обвинение. Т. е занесъл на 26.05.2020г. сумата от 1000лв. в ГПУ К., като предишния ден жалбоподателят му е звъннал, за да му напомни. Жалбоподателят е бил в пункта и е посочил на Т. в коя папка да остави парите. На 29.05.2020г. е трябвало да занесе втората вноска, която е оставил в друг служебен кабинет. През цялото време е бил под контрола на дирекция „Вътрешна сигурност“. За подобни действия на жалбоподателя дава обяснения и С. Й. С. (л.194), също шофьор на такси, който е извършвал същия курс с чужденци заедно с Т., но неговите клиенти са успели да избягат. Исканата от лицето сума е в размер на 2000лв., на две вноски по 1000лв. На 10.09.2020 са снети обяснения от самия жалбоподател, в които отрича, че е извършил престъплението, в което е обвинен, като твърди, че всичко е постановка от Т., срещу когото се води досъдебно производство № 24 от 2020г. На 11.09.2020г. е съставен протокол за преглед на видеозаписи от камерите за видеонаблюдение в помещения в ГПУ- К. от 29.05.2020г., 31.05.2020г. и 01.06.2020г. От тях се проследява движението на жалбоподателя на втория етаж на сградата на пункта, както и това на П. Т. на 29.05.2020г., при които П. Т. влиза в стая и излиза от нея, държейки нещо малко, след което в нея влиза жалбоподателя.

За посоченото е изготвена обобщена справка до министъра на вътрешните работи, в която е описана горната фактическа обстановка, като е прието, че с действията си по искане на подкуп от две лица жалбоподателят е нарушил както задължението си по длъжностна характеристика да спазва закона и принципите и нормите на поведение в ЕК (Етичен кодекс), така и т.15, 20, 25, 50 и 51 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. С действието по получаване на 1000лв. от П. Т., което е придобило гласност с оглед проведената специализирана операция на СП, е уронен престижа на службата – нарушение по чл. 194, ал.2, т.4 от ЗМВР. Освен тези нарушения, в справката са констатирани и други, които обаче не са предмет на процесната заповед. Поради това съдът не ги коментира. Предложено е на жалбоподателя да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР. Жалбоподателят е запознат със справката на 28.10.2020г., като на същата дата е депозирал възражение, в което сочи, че дисциплинарните обвинения са идентични с тези по наказателното производство като тяхното безспорно доказване може да стане само с влязла в сила присъда.

Въз основа на становище от дисциплинарно –разследващия орган, на 23.11.2020г. е

издадена заповед № 8121К-10716/23.11.2017 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 194, ал.2, т. 4, чл. 203, ал.1, т.13, чл. 226, ал.1, т. 8 и чл. 204, т.1 от ЗМВР е наложил на жалбоподателя дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратил служебното му правоотношение, затова че като инспектор в ГКПП – К. в периода 15.05.-29.05. 2020г. е извършил корупционни действия и действия по възпрепятстване разкриването на незаконен трафик, които са придобили гласност чрез публикации в медиите и информационни интернет сайтове. С това К. не е изпълнил задълженията си по т. 15, 19, 20, 25, 50 и 51 от Етичния кодекс на държавните служители в МВР. Освен това действията му са довели до уронване на престижа на службата и представляват дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал.2, т.4 от ЗМВР. Препис от заповедта е връчен на жалбоподателя на 24.11.2020г. С жалба от 01.12.2020г. е оспорена заповедта за налагане на дисциплинарното наказание.

По делото е представена длъжностната характеристика на жалбоподателя, от която е видно, че е задължен да спазва принципите и нормите на поведение, залегнали в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР,

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентния орган по смисъла на чл. 204, т. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 195, ал.1 от ЗМВР дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. В случая нарушението е открито на 28.10.2020г., когато всички материали от дисциплинарното производство са постъпили при компетентния дисциплинарно наказващ орган, заедно с обобщената справка. Следователно е спазен двумесечния срок за налагане на дисциплинарното наказание. Процесната заповед е в предвидената в чл. 210, ал. 1 от ЗМВР форма. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, като жалбоподателят и адвокатът му са имали възможност да участват в дисциплинарното производство и да се запознаят с дисциплинарната преписка по издаване на процесната заповед. Неоснователно е твърдението, че не може да се провежда общо дисциплинарно производство срещу жалбоподателя и Ж. П., тъй като извършеното от двамата се намира във връзка и изясняването на фактите изисква съвместното разглеждане на действията им в едно дисциплинарно производство. Следователно спорът се свежда до това правилно ли е приложен материалният закон.

Съгласно чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание "уволнение", представляват деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата. Като нарушени са посочени разпоредбите на т. 15, 19, 20, 25, 50 и 51 от ЕК, според които държавният служител: съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме; пази доброто име на институцията, която представлява; насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си; не злоупотребява с правомощията си, разчитайки, че няма да му бъде наложена санкция в качеството му на орган на властта; проявява нетърпимост към корупционно поведение и се противопоставя и е длъжен да информира своите

началници или съответните органи за всеки акт на корупция, достигнал до неговото знание. В случая в заповедта са посочени ясно извършените нарушения по всяка точка от ЕК – участие в извършване на незаконни действия по искане и получаване на парична сума; създаване на впечатление, че така функционира системата на МВР, което е станало достояние на широк кръг от лица - полицейски служители, прокурори и следователи, лицата, от които е поискана паричната сума; дава личен пример за незачитане на закона, а не за спазването му; злоупотребява със служебното си положение като иска облага, за да не провежда наказателно производство, което е длъжен да стори, като разчита, че поради заеманата от него длъжност няма да му се потърси отговорност; възползва се от правомощията си, за да се облагодетелства и не информира, че други служители също го правят (колегата му П.). Това поведение е несъвместимо със законността и засилените морални изисквания към служителите на МВР, като с него жалбоподателят не само, че не е изграждал положителен образ на служителите на МВР, а грубо го е разрушавал. Неоснователно е възражението, че когато с едно и също деяние се осъществява състав на дисциплинарно нарушение и престъпление, то дисциплинарната отговорност се поставя в зависимост от установяване на факта на извършено престъпление, т. е. необходимо е наличие на влязла в сила осъдителна присъда, като в този случай сроковете за налагане на дисциплинарното наказание, съгласно чл. 195, ал. 4 от ЗМВР, започват да текат от влизане в сила на присъдата. Няма законова пречка за провеждането на дисциплинарно производство и тогава, когато изпълнителното деяние осъществява и състав на престъпление, по аргумент от чл. 194, ал. 3 от ЗМВР, съответно, че привличането към наказателна отговорност е неотнормимо. На жалбоподателя не е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" за извършено престъпление, поради което не е приложима нормата на чл. 203, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Дисциплинарната отговорност е отделна и независима от наказателната. Процесното деяние представлява тежко нарушение на служебната дисциплина, което уронва престижа на службата, съответно същото е такова по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР. Производството по налагане на дисциплинарно наказание и това за реализиране на наказателната отговорност са различни производства и възникват при различни предпоставки като не са изцяло обусловени едно от друго, поради което евентуална влязла в сила присъда, установяваща, че лицето не е извършило престъпление или обратното на това, не засяга всички основания за реализиране на дисциплинарната отговорност. Още повече, че в случая фактическите основания за налагане на дисциплинарното наказание не са идентични с тези, които са послужили като основание за привличане на К. като обвиняем за престъпление по НК. Настоящата инстанция споделя становището, че след като е установено, че с действията си служителят е нарушил цитираните правила на Етичния кодекс, с което е уронил престижът на службата, то фактът дали спрямо него ще бъде реализирана наказателната му отговорност, е неотнормим към законосъобразността на оспорената заповед. Този извод следва от разпоредбата на чл. 194, ал. 3 от ЗМВР, която допуска носене на дисциплинарна отговорност от държавните служители на МВР, независимо, че деянията им могат да са основание и за търсене и на друг вид отговорност.

Неоснователен е и втория довод на жалбоподателя, че не е уронил престижа на службата, защото не е виновен за разгласяването на извършените от него нарушения. Напротив, именно неправомерното му поведение е предизвикало публичния му арест пред очите на неговите колеги, с участието на прокурори и следователи, както и

служители на други дирекции в състава на МВР. Това несъмнено компроментира доброто име на институцията, в която жалбоподателя работи. Освен това с действията си жалбоподателя дава отрицателен пример на обществото и формира чувство на безнаказаност у гражданите, които могат да сметнат, че могат да извършват престъпления, след което да се освободят от отговорност срещу известна сума пари. В основата на целта на създаването на етичните кодекси е принципът за последователност и предвидимост на администрацията или както е познат в правото на ЕС "принцип за защита на правните очаквания". Кодексът е обнародван в ДВ, бр. 67 от 12.08.2014 г., изм., бр. 47 от 21.06.2016 г., бр. 5 от 17.01.2017 г. Действията, нарушаващи Етичния кодекс на държавните служители в МВР, са обстоятелствено описани в заповедта и инкорпорираната в нея обобщена справка. Нарушаването на посочените разпоредби на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР е достатъчно, за да се приеме, че в случая е налице нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР. В конкретния случай, в условията на кумулативност са двете материално правни предпоставки - деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на служителите на МВР, с което се уронва престижа на службата, сочещи на съставомерно от обективна и субективна страна неправомерно поведение, квалифицирано като тежко нарушение на служебната дисциплина и основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание "уволнение", съгласно чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР. Оспорената заповед е постановена при правилно приложение на материалния закон. От съвкупния доказателствен материал дисциплинарнонаказващият орган стига до правилния извод, че служителят нарушава разпоредбите на Етичния кодекс, тъй като извършеното от него е в разрез с изискванията към държавния служител в МВР. Под деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение, с което се уронва престижа на службата, следва да се разбира и да се установи такова поведение на държавния служител, с което не се опазва доброто име на институцията, която полицейският служител представлява, каквото поведение безспорно е установено в хода на дисциплинарното производство. В съответствие с установените факти и доказателствата за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР дисциплинарният орган законосъобразно е наложил на извършителя на такова деяние предвиденото в чл. 197, ал. 1, т. 6 от ЗМВР наказание "уволнение", обосновало прекратяване на служебното правоотношение. При издаване на оспорената заповед не се установява и противоречие с целта на закона. В чл. 194, ал. 1 от ЗМВР е предвидено, че държавните служители в МВР, които са нарушили служебната дисциплина, се наказват с предвидените в този закон дисциплинарни наказания. При определяне на наказанието е съобразен чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като е преценено, че тежестта на нарушението, настъпилите от него последици и обстоятелствата, при които е извършено, надделяват над като цяло доброто поведение на държавния служител по време на службата му. В случая министърът на вътрешните работи е издал оспорената заповед след надлежно установяване на извършено дисциплинарно нарушение, при съобразяване с установената от закона цел за личната и генералната превенция при налагане на дисциплинарни наказания на служителите от

системата на МВР.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният административен акт следва да бъде оставен в сила, а жалбата срещу него – отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 41 състав

**Р Е Ш И :**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Б. Н. К. от [населено място] срещу заповед № 8121К-10716 от 23.11.2020г. на министъра на вътрешните работи.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

**СЪДИЯ:**